

Parcellister og oppebære sin Brøf af Tiendevederlaget hos dem; men det er vist nok, at neppe Noget har benyttet sig af denne Ret til at gaae til de smaa Parcellister for at faae en Brøfdeel, naar han kan gaae til Hovedparcellisten og der faae det Hele. Bestemmelsen i Forordningen 25de Juni 1810 § 8 har vundet Betydning i Retslivet, og det er ingen vigtig Sag for Tiendetageren, at han saa kan holde sig til Hovedparcellisten. Nu forekommer det mig, at naar en saadan Eier gjør det Offentlige en Tjeneste med for Fremtiden at lade det blive slaaet fast, hvilke Byrder der paahvile de enkelte Eiendomme, og har en Tidspilbe og Uleilighed deraf, er det haardt at opfordre ham til at give Slip paa, hvad han har erhvervet og betalt, og jeg troer, at naar man giver Regler af en saadan Natur, det vil sige lader en Lov faae tilbagevirkende Kraft paa Forhold, der have været ordnede ved en anden Lovgivning, vil der i en lang Række af Aar ikke være mange Tiendetagere, som ville indlade sig derpaa, og allerminst naar de ved at betale 16 Rd. 5 Mk. kunne gaae en anden Vej, der fritager dem for en saadan Uleilighed, og saaledes vil det Offentlige være udsat for, at denne ufselige Foranstaltning ikke bliver gjenneført i noget stort Omfang. Naar den høitærede Minister har udtalt Tvivl om, hvorledes man i Fremtiden vilde stille sig ligeoverfor en Begjæring om en saadan Bevilling, da tillader jeg mig at troe, at man vilde meddele den, thi den har i høieste Maade Sagens Natur for sig, hvad jeg næsten kunde sige, at Lovudkastet selv leder Tanken hen paa, og den har vor hele Lovgivnings specielle Bestemmelser for sig, thi der er jo, som bekendt, i Forholdet mellem Forbrot og Bøde Retsregler, hvorefter Loven giver Udgang til under eet Søgmaal at søge en Mangfoldighed af Forpligtede. Jeg troer derfor ikke, at man i Fremtiden vilde aflaae en Begjæring om en saadan Bevilling.

Indenrigsministeren: Jeg kan virkelig ikke tillade den ærede Ordfører at komme tilbage til, at man giver Loven en tilbagevirkende Kraft, efterat han selv har erkjendt, at ikke Nogens Ret trædes for nær, idet der fore-

lægges to Alternativer, imellem hvilke Valget tilkommer den Paagjældende. Det er en Bequemmelighed for Tiendetageren, hvormer her er Tale, en Bequemmelighed, som jeg forøvrigt tror, man meget overvurderer; thi Tiendetagerne ere i Reglen meget for fornemme til, at de selv skulde løbe omkring, og sanke deres Tiendekorn sammen, og i Reglen boe Hovedparcellisterne ikke saa langt fra Biparcellisterne, at der kan være Tale om megen Tidspilbe for den, de udsende, om han ogsaa maa kjøre rundt til dem. Er disses Korn i Reglen ikke det bedste, saa er hans Ret jo ogsaa kun at tage Tiende af Kornet, saaledes som det er, og jeg troer altsaa, at man i saa Henseende ikke behøver at have mindste Skrupel ved at betage § 7. Discussionen har ganske vist udfølgelig dreiet sig om denne Paragraphs første Afnit, og hvis altsaa, som jeg haaber, § 7 bliver opretholdt, da den ikke nu, saavidt jeg skjønner, kan gjøres til Gjenstand for deelsvis Afstemning, staaer det jo til Udvalget, inden tredje Behandling at drøfte det Spørgsmaal, hvorvidt der skulde være særlig Grund til at lade Slutningsbestemmelsen udgaae, hvorimod jeg ikke seer at der kunde være saa slynderligt Meget at indvende. Forøvrigt troer jeg, at den Maade, hvorpaa jeg har stillet mig til Udvalgets Betænkning og de mange af det fremsatte Endringsforslag, vil give tilstrækkelig Borgem for, at det ikke er af noget Methaveri, jeg holder paa denne Bestemmelse i § 7, men fordi jeg har den Overbeviisning, at den uden at krænke Nogens Ret vil være til Gavn for Mange.

Brocksdorff: Da jeg ikke er i det Tilfælde, at jeg har kunnet finde de Grunde, der ere anførte i Udvalgets Fleertals Betænkning, og de Grunde, der nu ere bleve anførte her i Thinget, saa overveiede, at de skulde føre til at forkaste den første Deel af Lovudkastets § 7, saa skal jeg her i al Korthed tillade mig at udvilde, hvorfor jeg ikke kan det. Jeg kan paa ingen Maade indbømme, at Tiende-eierens Ret til at have Vederlaget hos vedkommende tiendepligtige Beboere skulde blive svækket derved, at Vederlagets Svarelse gik over paa de Parceller, der vare bleve til